

Književna poročila.

Dolenc-Maklecov: Zakonik o sodnem kazenskem postopanju s kratkimi pojasnili. Blaznikova tiskarna v Ljubljani. 1938. Strani 400. Cena knjigi 72 din.

Knjiga je lično vezana in je prvi zvezek v zbirki zakonov v slovenskem jeziku, ki jih izdaja društvo Pravniki v Ljubljani. Preglednost knjige lajša obširno stvarno kazalo. Določbe, ki so bile novelirane, so še posebej skupno navedene. V tekstu samem je pa novelirano besedilo široko tiskano.

Zakon o sodnem kazenskem postopku je bil že pred več ko osmimi leti natisnjen v slovenski izdaji v založbi Tiskovne zadruge v Ljubljani. Medtem pa je bil zakon že štirikrat noveliran. Noveliranih je bilo več ko 70 paragrafov. Ta okolnost sama že kaže na potrebo nove izdaje. Ta pa je potrebna tudi zbog tega, ker besedilo prve izdaje ni povse točno. Prvotni prevod je priredil pok. prof. Anton Funtek, kot urednik Uradnega lista. Profesor Funtek je bil strokovnjak v slovenski besedi, ni pa bil pravnik. Zato je umevno, da je uporabil tu in tam kak izraz, ki ni povse ustrezen izvorniku. Ti netočni izrazi so se ponekod celo vtihotapili v sodno prakso. Vsi ti jezikovni nedostatki so v tej novi izdaji odstranjeni in nadomeščeni s pravilnimi strokovnimi izrazi. Tako je n. pr. prevedel profesor Funtek besede v § 367 od. 1 kp: „sud ... će rešiti, ima li mesta ponavljanju pustupka ili nema“, z besedami: „sodišče ... odloči, ali je obnova umestna“. Določba § 367 od. 1 kp. pa govori o tem, da sodišče zbrane dokaze preskusi in nato odloči, ali naj obnovo „dopusti“ t. j. dovoli. V Dolenc-Maklecovi izdaji je ta pasus preveden z besedami: „ali je obnova postopka dopustna ali ne“. Ta izraz ni točen. Zakon — kakor rečeno — v tej določbi ne govori o tem, ali je obnova dopustna, marveč o tem, ali se obnova „dopusti“ ali ne dopusti (dovoli). Obnova je lahko dopustna (glej § 366 od. 2 kp), pa se kljub temu ne dopusti t. j. ne dovoli (§ 367 od. 1 kp.). Kdaj je obnova „dopustna“, o tem pa govori § 366 od. 2 kp. Prav to velja za dopustitev obtožbe po apelacijskem sodišču, če rešuje ugovor zoper obtožnico. Apelacijsko sodišče izreče po § 209. od. 1 kp, da se obtožba „dopusti“, ne pa da je obtožba „dopustna“. To terminologijo dosledno uporablja tudi judikatura. Nadpis 20. poglavja: „Pravni lekovi protiv sudskih odluka“ je preveden z besedami „Pravna sredstva zoper sodne odločbe“. Boljše bi bilo obdržati besedi „pravni leki“, ki je tudi jezikovno pravilna. Pozdraviti pa moramo dejstvo, da se je v izraz „sresko“ sodišče nadomestil s pravilnim slovenskim izrazom „okrajno“ sodišče.

Pisca sta opremila posamezne določbe kaz. postopnika z odločbami naših kasacijskih sodišč, pa tudi z odločbami drugih sodišč II. stopnje. Pri vsaki odločbi je citiran strokovni časopis, v katerem je citirana odločba priobčena. V izvlečku so pri ustreznih paragrafih navedeni tudi najvažnejši razpisi ministrstva za pravosodje. Razen tega so pod tekstom zakona pridane pripombe, ki napotujejo na ustrezne paragrafe kaz. postopnika in drugih zakonov. V dvomljivih pravnih vprašanjih lajšajo številna napotila pravilno tolmačenje tu in tam precej kompliciranih določb našega postopnika.

Knjigo, ki nam je bila nujno potrebna, toplo pozdravljamo in jo priporočamo pravnikom, uradom in vsem organom, ki sodelujejo kakor koli v kazenskem pravosodstvu. Tudi našemu pravniškemu naraščaju bo dragocen pripomoček za študij kaz. postopnika.

Dr. Munda.

Dr. Steska Henrik: Organizacija državne uprave. V Ljubljani, Pri Akademski založbi, 1937, str. 143.

Kot drugo knjigo svojega „orisa upravnega prava“ je izdal prof. Steska knjigo o organizaciji državne uprave. Samoupravo namerava obdelati ločeno v posebni knjigi. To je stvarno razumljivo in ima poleg tega svoj razlog v naših pravnih razmerah. Dasi tvori sicer s strogega pravnega stališča samouprava z državno upravo enoto, pa sta s političnega stališča ti dve vrsti uprave vendarle dokaj različni in se vsled tega povsod po navadi obravnavata posebej. Poleg tega pa pri nas danes sploh še ni mogoče obravnavati samouprave v celem obsegu, ker niso znani še niti obris banovinske samouprave.

Knjiga obsega krajši uvod in osem poglavij ter kot dodatek popravke in dodatke k 1. knjigi o upravnem postopku. Uvod in prvi dve poglavji obravnavajo tista vprašanja iz upravnopravne vede, ki se nanašajo na organizacijo uprave, nadaljnih pet poglavij podaja organizacijo naše uprave, zadnje poglavje obravnava državno službo.

V uvodu so v osnovnih potezah označeni pojmi: ideje prava, pravnorne, prava, države, zakonodaje, sodstva, uprave in samouprave, upravnega prava, upravnopravne vede in virov upravnega prava. V prvem poglavju so opisane najprej upravne funkcije po njihovih predmetih, potem konkretni avtoritativni akti po njihovem namenu in načinu učinkovanja, nato abstraktni avtoritativni akti (uredbe) ter opredeljeno svobodno upravljanje. V drugem poglavju, ki obravnava upravne organe vobče, razlaga avtor, kaj je individualen in kaj kolektiven organ, kdaj je kolektivni organ organiziran monokratsko in kdaj kolegialno, kaj je oblastvo, urad, zavod, javni zavod, naprava in podjetje in sosvet, kaj je upravna decentralizacija ali dekoncentracija in kaj decentralizacija potom samouprave. V nadaljnjih poglavjih je opisana potem naša uprava po sledečem redu: organizacija osrednje državne uprave, organizacija notranje uprave v pokrajini in okraju, organizacija prometne uprave, organizacija finančne uprave, organizacija zunanje, vojaške in sodne uprave. Zadnje poglavje je posvečeno vprašanjem državne službe.

Vsa snov je podana strnjeno, pregledno in izčrpno, tako da dobimo nazorno in popolno sliko naše še ne čisto ustaljene in ne prav enotno izvedene upravne organizacije. Zato bo knjiga dobrodošla teoriji, praksi in zlasti slušateljem.

V podrobnostih bi omenil samo mimogrede, da bi bilo z didaktičnega stališča boljše, če bi bil avtor navedel naprej konkretne avtoritativne akte po načinu njih učinkovanja in še-le nato po njih namenu: kajti na ta način bi bilo slušatelju takoj jasno, da niso in ne morejo biti vsi konkretni avtoritativni akti samo odločbe. Tako pa bo v začetku v dvomu, ker bo delal enačbo: konkreten avtoritativen akt = upravni akt = odločba.

Na str. 65. pa se mi ne zdi čisto posrečeno formuliran stavek, da se vrši obča uprava na treh stopnjah. Kajti čim pride obča uprava na tretjo stopnjo, preneha biti — obča in postane specialna, ker se razcepi na posamezna ministrstva: obča uprava pa je samo tako dolgo obča, dokler je vsa združena pri enem oblastvu, to se pravi, dokler je organizirana teritorialno. Zato tudi krajevna policijska oblastva, ki vrše samo specialne posle, niso občeupravna oblastva, kakor sta ban in okrajni načelnik, ampak se imenujejo oblastva obče uprave, kar sicer ni posebno dobra oznaka, s čimer pa je hotel zakonodavec izraziti, da vrše ta oblastva sicer posle, ki spadajo med posle obče uprave,

da pa sama niso občeupravna oblastva, ker ne vrše vseh poslov občne uprave.

Vendar so take in podobne malenkosti brez vpliva na uspešno knjigo.

Dr. Joso Jurkovič.

Dr. iur. Sauerlandt Max: Zur Wandlung des Zumutbarkeitsbegriffes im Strafrecht. Leipziger rechtswissenschaftliche Studien, Heft 102. Theodor Weicher, Leipzig. Str. 52.

Novo nemško nacionalnosocialistično kazensko pravo si je vzelo za smernico, da naj se uveljavlja zdravo ljudsko čutenje (gesundes Volksempfinden). Ta novota kar sili, da se zariše kritično stališče napram pravni instituciji, ki je plod razmišljanja nekako zadnjih dveh desetletij, da naj nikar ne zadene sankcija kazni storilca drugače zabranjenega dejanja, ki se o njem ne da misliti ali, z drugimi besedami, ki se od njega ne more pričakovati, da bi tisto dejanje opustil storiti, ker so bile izvestne posebne okolnosti po sredi. Sauerlandt je podal izvrstno sliko doslejšnjih teorij, ki se tičejo tega problema. Prav lepo je izvedel poglavji o normativnem pojmovanju krivde, ki ustanavlja nesoglasje med dejanskim in zakonito zahtevanem stanjem po objektivnih znakih, in pa o materialnem pojmu krivde, ki ustanavlja, da je zabranjeno to po zakonu, kar se je izkazalo subjektivno za protipravno. Iz poslednjega pojma se izvaja pojem očitavnosti (Vorwerfbarkeit), ki pa se sme upoštevati samo, kjer gre za neko vrzel v zakonu. Po tem se presoja dalje, kdaj in zakaj se ne sme misliti ali pričakovati, da bi storilec opustil kaznivo dejanje. Nepričakovalnost (Unzumutbarkeit) se da presojati po etičnih, generalnih in socialnih momentih. Za nemško nacionalnosocialno miselnost se je Sauerlandt odločil za poslednji način presoje. Svojim razmišljanjem ustrezno predlaga na kraju krajev, da naj se uzakoni nepričakovalnost v ožjem stiku z institucijo skrajne sile (Notstand) kot kazen odn. krivdo izključujoči moment. Njegov tekst bi bil v prevodu takšen: Kdor ravna v skrajni sili, se ne kaznuje. V skrajni sili ravna po pravu (rechtmässig), kdor stori dejanje, za katero je zagrožena kazen, da pričujočo, na drug način ne odvratljivo nevarnost, da nastane znatna škoda, odvrne od sebe ali koga drugega, ako se od njega ali drugega po zdravem ljudskem čutenju ne more pričakovati, da bo škodo trpel. V skrajni sili ravna brez krivde, kdor stori dejanje, za katero je zagrožena kazen, pod prevladujočim vtisom pričujoče znatne, na drug način ne odvratljive nevarnosti, ako se od njega po zdravem ljudskem čutenju ne more pričakovati, da to nevarnost prestane. — Nam se zdi, da je terminološko pogrešno govoriti o skrajni sili pri dejanju, če sploh ni krivde v njem, dalje pogrešamo določbe, da se zabranjuje posluževanje krivdo izključujočih momentov na sploh, namesto samo tam, kjer obstoji neka vrzel v zakonu, slednjič nam ne gre v glavo, kako naj bi se za vsoto državo določilo enako merno tisto „zdravo ljudsko čutenje“, ki mora biti pogoj za izvedbo enakosti državljanov pred zakoni, zlasti pred kazenskimi.

Dr. Metod Dolenc.

Dr. Kukman Vladimir: Bericht über die jugoslawische Gesetzgebung. (Jahr 1936), Istituto di studi legislativi, Roma, Palazzo di Giustizia, 1937 — XV. pag. 505—525.

Avtor v nemškem jeziku na kratko navaja, s kakšnimi predmeti se je bavilo zakonodajstvo v Jugoslaviji v l. 1936 ter potem podaja vsebino uredb o kartelih, o razsodniških odborih za razsojanje sporov med delodavci in obrtnimi nameščenci, o pravnih razmerah zavarovancev zavarovalne družbe „Feniks“ in končno o likvidaciji kmetjskih dolgov. — Sestavki so tako obširni, da inozemec dobi polno informacijo

o ureditvi teh pravnih snovi. Kakor čujemo, piscu žal ni bil poslan krtačni odtisk v korekturo; zato so ostale nekatere tiskovne pogreške, ki imajo značaj slovničnih napak.

Ni mi pa všeč, da avtor uporablja besedi „Ban“ in „Banschaft“, že celo predolg in za uho neroden je pa izraz za bansko upravo „Banschaftsverwaltung“. Tako prevaja tudi Milorad Zebić v svoji razpravi „Die Neuerungen im jugoslawischen Aktienrecht“ (Zeitschrift für Ostrecht, 1935, št. 10). Zakaj se ne bi držali v slovstvu že udomačenih izrazov „Banus“, „Banat“? Zmešnjave z Banatom doma in v inozemstvu ne bo. Sploh pa ime vojvodinskega Banata ni zraslo v narodu, marveč je Avstrija v temešvarskem vilajetu, ko je vsled miru v Požarevcu (1717) prišel izpod turške oblasti pod njeno, dala ime Tamiškega Banata, t. j. ozemlja pod oblastjo bana, (v resnici je upravo potem drugače uredila ter ustrojila Vojno Krajino pod vodstvom posebnega guvernerja). — Veliki Brockhaus piše o Jugoslaviji, da je razdeljena na „banate“, ki jim je načelu „Banus“. — Enako prevaja tudi sedanjí predsednik Državnega sveta, dr. Štefan Sagadin, v svoji razpravi: „Der gegenwärtige Stand auf dem Gebiete der öffentlichen Verwaltung“ (Zeitschrift für Ostrecht, 1932, št. 7): „Banus“, „Banat“ in „Banatsverwaltung“, pa tudi „Banatsamt“, dočim je sresko načelníštvo „Bezirksamt“. Banska „uprava“ sploh ni posrečen izraz, ker pomeni delovanje, ne pa, kakor se je hotelo, oblastva. Sagadinovi prevodi so kar dobri in kratki in zato uporabljajmo: „Banus“, „Banat“, „Banatsamt.“

Dr. F. Skabernè

Dr. Sajovic Rudolf: Rassegna di letteratura giuridica jugoslava, Anno 1932. Istituto di studi legislativi, Roma, Palazzo di Giustizia, 1937—XVI, pag. 457—474.

Ta pregled navaja popolnoma vse pravniške knjige, razprave, zakonike in spise, ki so bili tiskani v Jugoslaviji v letu 1932. Ker pri nas žal nimamo takih pregledov ali tekoče bibliografije o pravniškem slovstvu, se mora zateči k temu italijanskemu viru, kdor išče, ali in kdo je kaj napisal o tem ali onem predmetu. — Pregled navaja naslove 310 del, ki so razdeljena po posameznih pravnih panogah. Nadpisi, ki oznamenujejo panogo, so v italijanskem, srbo-hrvatskem, angleškem, francoskem in nemškem jeziku, naslovi del pa so v izvirnem slovenskem ali srbohrvatskem jeziku in v italijanskem prevodu. Pri večjih ali važnejših delih (41) je prof. Sajovic v zgoščeni obliki v italijanskem jeziku dodal vsebino. — Želeti bi bilo, da bi tudi pri nas trajno izhajala tako popolna bibliografija pravniškega slovstva. Ako se je ne more lotiti prof. Sajovic sam, naj si najde zanesljivih sotrudnikov, ki bodo to delo opravljali pod njegovim vodstvom.

Dr. F. Skabernè.

Zbornik znanstvenih razprav XIV. letnik, 1937—38. Izdaja profesorski zbor juridične fakultete v Ljubljani. Ljubljana, 1938, str. 336. Cena 100 din.

Letošnji zbornik obsega sedem daljših razprav in sicer so pripevali naslednji gg.: A. Bilimovič — Organizacija ekonomskega pouka na visokih šolah glavnih evropskih držav, M. Dolenc — Pravnozgodovinski prikaz dokaznega postopanja pri sodiščih slovenskega ozemlja s posebnim ozirom na ljudska sodišča, B. Furlan — Problem pravne kaznovanosti, J. Jurkovič — Ničen upravni akt, St. Lapajne — Načrt odškodninskih določb za jugoslovanski državljanski zakonik, A. Maklecov — Tipologija zločincev, in E. Spektorskiĵ — Tönnies in Michels.

Dr. Zirpins Walter: Kriminalistische Buchprüfung. Verlag E. Jaedicke, Berlin N 54, I. 1937, str. 72.

Iz svoje prakse kot preiskovalni sodnik — pred več kot 35 leti — se spominjam, kako težavne so bile kazenske preiskave, ko je prišla ta ali ona veletrgovina, posojilnica ali zadruga v stiske zbog nepravilnega poslovanja njenih nastavljenecv — ali šefov. Celó primernih izvedencev je bilo malo, lastnega poznanja vseh zamotanih prilik še manj, literarnih pripomočkov tako rekoč nič. Danes gre na bolje. Označeno delce je izšlo kot uradna izdaja državnega kriminalnopolicijskega oblastva v Berlinu. Sestoji iz dveh delov, kriminologičnega in kriminalističnega, na kraju pa prinaša še pregledno tabelo o organizaciji dvojnega knjigovodstva trgovskega velepodjetja. Preiskovalni sodniki, državni tožilci, sodeči sodniki pa tudi branilci se morajo usposobiti, da računске izvedence razumejo, pa tudi kontrolirajo, morda celó kritizirajo. Vsebina oznanjene knjižice je tako pregledno in natančno sestavljena, da bo vse navedene činitelje pravosodja v splošnem dovolj poučila, kje in kaj bi bilo v poedinem primeru treba zahtevati, da se še posebe pojasni. Opozarjamo na njo, priporočamo pa, da bi jo juristi proučili, še preden jih prisili v to praktičen primer.

Dr. Metod Dolenc.

Izdanja rimskega instituta za zakonodajne študije. Odkar smo poročali zadnjič v Slov. Pravniku (1937, 195), je Istituto di Studi legislativi izdal zopet celo vrsto novih del. V pospešenem tempu se skuša izravnati zamuda, ki je nastopila pred leti. Nove knjige, ki naj zbude pozornost čitateljev, so:

1. **Annuario di diritto comparato e di studi legislativi.** Vol. XIII, zv. 2 in 3. Navedena zvezka obsegata šest razprav iz nemškega, estonskega, grškega in ameriškega pravoznanstva, več recenzij in judikaturu Velike Britanije iz let 1931 do 1936, dalje Belgije za leta 1932 do 1936.

2. **Bibliografia giuridica internazionale.** Letnik 1932, zv. 4 prinaša bibliografične preglede za leto 1932 naslednjih držav: Španije, Nizozemske, Finske, Litve, Latvije, Egipta, Grške, Danske, Češkoslovaške, Ogrske, Norveške in Jugoslavije (Sajovic). — 1. zv. letnika 1935 pa bibliografijo Italije, Belgije, Gdanskega in Avstrije.

3. **Giurisprudenza comparata di diritto commerciale — marittimo, aeronautico, industriale e d'autore.** Ta zbirka je nova in hoče podati čitateljstvu preglede iz navedenih pravnih panog pravosodstva. Vol. 1 obsega francosko, italijansko, belgijsko in velikobritansko judikaturu.

4. **Giurisprudenza comparata di diritto corporativo, sindacale e del lavoro.** Tudi ta zbirka se šele s tem uvaja in naj predočuje pomembnost, ki jo je zadobilo delovno pravo v zadnjem času. Prva knjiga obsega preglede nemške, belgijske in velikobritanske judikature. Prinaša najvažnejše odločbe ali v celotnem besedilu ali izvlečku s kritičnimi pripombami. V tem pogledu je zbirka urejena kakor ostale, ki prinašajo pravosodstvo.

5. **Giurisprudenza comparata di diritto internazionale privato.** Druga knjiga prinaša judikate, ki so jih izdala sodišča Francije (1932 do 1935) in Združenih ameriških držav (1932).

6. **Legislazione internazionale.** Izšla sta dva zvezka za leto 1932, ki prinašata najvažnejšo zakonodajo posameznih dežel. Upoštevane so države: Luksemburška, Avstrija, Poljska, Velika Britanija, Rumunija, Francija, Norveška, Bolgarija in Estonska. V peti knjigi za leto 1936 pa je prikazana zakonodaja Belgije, Švice, Ogrske, Italije, Poljske, Latvije, Zveze sovjetskih republik, Estonske, Litve, Francije, Avstrije,

Jugoslavije (Kukman), Bolgarije, Nizozemske, Luksemburškega, Nemčije, Grške, Češkoslovaške in Velike Britanije.

Ureditev vseh knjig (urednik prof. S. Galgano) je vzorna in kažemo samo na naše opombe ob prejšnjih poročilih. Iz seznama, kolikor ga je bilo moči podati na kratko, pa se vidi, da naša država pri celi vrsti panog ni zastopana. Krivda je samo na strani naših pravnikov, ki bi sicer utegnili najti tu lepo priliko za udejstvovanje.

Dr. R. S.

Dr. Bartoš Milan: Potreba kodifikacije radnog prava. Odtis iz Spomenice za pravniški kongres v Novem Sadu. Beograd. 1937. Str. 12.

Dr. Bartoš Milan: Stav prof. Perića u medjunarodnom privatnom pravu. Odtis iz Arhiva za pravne i društvene nauke. Beograd. 1938. str. 6.

Dr. Eisner Bertold: Sukob pokrajinskih (lokalnih) zakona o pitanju istraživanja vanbračnog očinstva. Odtis iz Arhiva za pravne i društvene nauke. Beograd. 1938. Str. 5.

Dr. Eisner Berthold: Das Eherecht im Rechtsgebiet Bosnien und Herzegowina. Odtis iz Rechtsverfolgung im internationalen Verkehr. IV. Berlin. 1932—1937. Str. 1043 do 1056.

Dr. Lapajne Stanko: Das Eherecht im Rechtsgebiet Slowenien-Dalmatien. Odtis iz Rechtsverfolgung im internationalen Rechtsverkehr. IV. Berlin. 1932/1937. Str. 1039 do 1042.

Maklecov Alexander: Auslandsrundschau — Jugoslawien. Odtis iz Zeitschrift für die gesamte Strafrechtswissenschaft. Band 57, Heft 6. Str. 792 do 801.

Dr. Matijević Ivo — dr. Čulinović Ferdo: Komentar zakona o izvršenju i obezbedjenju. Druga knjiga. Sveska 6, 7. Beograd. 1938. Str. 417 do 616. S tem zvezkom je obrazložen ves uvodni zakon in zaključena druga knjiga teva široko zasnovanega komentarja.

Mirković Mijo: Razvoj ekonomske misli u XIX. veku. Geca Kon. Beograd. 1928. Str. 234.

Dr. Munda Avgust: Preiskovalni zapor po objavi sodbe prve stopnje in vračunanje tega zapora v izrečeno kazen. Odtis iz Pravosudja. Beograd, 1938. Str. 234.

Članki in razprave v pravniških časopisih. Arhiv LIII, 3: Tasić Dj.: Značaj jezika pri tumačenju. Krbek I.: Uredba od nužde, iznimno stanje i problem ratifikacije uredbe. Knežević D.: Neka sporna pitanja u drugostepenom — prizivnom delanju kod građanskih parnica. Petković I.: Nepodudarnost odredaba Grpp sa odredbama materialnog prava. Petrović V.: Platni nalog na osnovu zastarele menice. Stanić D.: Da li se propis § 74 Kz primenjuje i kod izbora kazne zatvora i novčane kazne. Bartoš M.: Vanparnično rešavanje sporova. Milić M.: Stav Poljske prema manjinskom problemu i poljsko-nemačka deklaracija od 5. novembra 1937. — Arhiv LIII, 4: Spektorski E.: Šta je sociologija? Danić D.: O krivičnoj odgovornosti pravnih lica. Krbek I.: Uredbe od nužde, iznimno stanje in problem ratifikacije uredbe. Grdjić G.: Manojleskova teorija protekcionizma. Živadinović Š.: Zabluda o bitnim osobinama stvari. Šute E.: Zastarelost tražbina arhitekata za njihov honorar, po uporednom pravu evropskih naroda. Mirković N.: Privredna strana anšlusa. — Branić 4: Živadinović M.: Pitanje prostorija i osoblja sreskog suda za grad Beograd s obzirom na proširenu stvarnu nadležnost sreskih sudova. Vasiljević T.: Kažnjavanje zlostave po Jugoslovenskom krivičnom zakoniku. Gajić N.: Trgovački običaji po za-

konu o radnjama. Milović A.: Ublažavanje kazne strogoga zatvora i zatvora starijim maloletnicima. Kuzman M.: O nadležnosti izvršenja kazne lišenjem slobode manje od jedne godine. Korobarović P.: Pravna priroda ugovora o reumu prema našoj posleratnoj jurisprudenciji. — **Mjesečnik 3:** Čulinović F.: Narodno pravo. Kuntarić A.: Općinski turistički odbori. Jurjević J.: Dugovi zemljoradnika privatnim licima (iz glave VI. po Ulzd). Škarica N.: O pravnom značenju čl. 20 ugrpp. (obročni poslovi) i njegovoj nadležnosti napose u slučaju uglavka izabranog suda. Lehpamer N.: O osporavanju opstojnosti i visine dugova iz III. glave Ulzd. Gjurković M.: Još nekoliko riječi o popratnicima. Rucner J.: Utjecaj Ulzd. na parnični i ovršni postupak. — **Policija 3:** Goršić F.: Derogacija § 375a srp. k. z. Mišić D.: Ustavna ograničenja pri donošenju uredaba. Brusić J.: O stečenim pravima po zak. o radnjama. Bajer H.: Primena § 311/1 kz. na krivična dela iz § 301 kz. i slobodno sudijsko uverenje. Zlatić-Bugarski: Vrste nehata. C.: Borba protiv kriminaliteta. Djordjević R.: Monopolske krivice u 1937. — **Policija 4:** Uredništvu Policije. Kecojović S.: O osnovnim načelima u formalnom delu projekta zakona o istupima. Bugarski-Zlatić: Vrste nehata. F.: O pravilniku saveza lekarskih komora i vršenju lekarske honorarne službe. Milićević V.: Medjunarodna policija u buri svetskih političkih događaja. Bubelj-Jerockij: Stanje i kretanje kriminaliteta u Jugoslaviji prema statističkim podacima u 1956. god. Bogić G.: O duševnim i telesnim sposobnostima teraoca motornih vozila. — **Pravosudje 1—2:** Andrejević A.: Živojin M. Perić za duhovnu kulturu u pravu. Arandjević D.: Ugovor o posredništvu. Bajić S.: Izvršba na prejemke iz zasebnega službenega razmerja. Blagojević B.: Sudija i duh novog procesnog prava. Blagojević O. i Blagojević V.: Nekoliko napomena po pitanju nepravednog obogaćenja. Bogosavljević E.: O alternativnim (paralelnim) kaznama u našem procesualnom i materialnom kr. pravu. Branković S.: O samovlastnoj zaštiti prava. Čubinski M.: Problem izjednačenja i reforme zakona u našoj državi. Čulinović F.: Narodno pravo. Danić D.: Jedan pogled na reformu zakonskog nasljedivanja. Dolenc M.: Uslovna osuda i rehabilitacija. Djordjević J.: Rasmatranja o problemu opravdanja države. Frank S.: Opseg pojma državnog službenika u italijanskom kaznenom zakoniku od 19. oktobra 1950 i u krivičnom zakoniku. Goršić F.: Odnos vanparničnog izvršenja prema redovnom izvršenju. Ivić A.: Austrijski nacrt za unutrašnje uređenje Srbije 1910 godine. Jeremić S.: O izmenama u građanskom parničnom postupku. Jovanović M.: Porodične zadruge. Jovanović S.: Sedemdeset godina života Živojina M. Perića. Kostić L.: Pred kojom vlašću odgovaraju narodni poslaniki i senatori za dela izvršena pri obavljanju mandata. Kulaš J.: Zakonitost službene radnje kao element krivičnog dela. Lazarević A.: Država kao zakonski naslednik. Lapajne S.: Nepravilnost določbe § 697 Predosnove. Maklečov A.: Nekoliko primečanja ka projektu Zakona o istupima. Matijević I.: O izvršenju na pravima po novom Ip. Milić I.: O otvaranju stečaja po službenoj dužnosti. Mirković Dj.: Vršenje posloводства u društvima s ograničenom odgovornošću. Muha M.: Činjeno ili pravno pitanje? Munda A.: Kazensko-pravna zaštita lovske pravice s posebnim ozirom na določbo § 322 Kz. Perić B.: Novčana naknada za moralnu štetu. Perić N.: Predosnova Građanskog zakonika (§ 9). Petrović B.: Rad prof. Ž. M. Perića na nauci krivičnog prava. Politeo I.: Pravo u praksi. Popović Dj.: Pogledi prof. Perića na velike probleme medjunarodnog prava. Pržić I.: Normativa i sociološka metoda u medjunarodnom pravu. Sajovic R.: Uverenje izvršnosti. Savković J.: Jedna koncepcija g. Ž. Perića. Solovjev A.: Bogišićevi pogledi na zna-

čaj običaja i zakona. Stefanović J.: Donašanje zakona i budžeta u slučaju nesaglasnosti između Skupštine i Senata. Tomović B.: Ž. Perić o kućnoj zajednici u Crnoj gori. Šapčanin S.: U spomenicu G. Z. M. Periću. Vesel J.: Pravo i život. Mihajlo V.: Stanje saobračajnog prava. Vuković M.: Uspomena sa srpskog prvog časa predavanja Gradjanskog prava. Werk H.: Vinkulaciona zaporka u osiguravajućem pravu. Živković R.: Ugovor o radu i radni odnos. — **Pravosudje 3:** Karadžozov A.: Magistratura u Bogarskoj. Živanović T.: Da li je preporučljivo da sudija može za jednu radnju koja izrično ne ulazi u zakonsku normu da kazni i da je smatra protipravnom. Munda A.: Preiskovalni zapor po objavi sodbje prve stopnje in vraćunanje tega zapora v izrečeno kaznen. Gojković M.: Subjekti potpunog priziva protiv presuda sreskih sudova. Petrović B.: Medjunarodni kriminalitet i borba sa njime. Stanojević D.: O pravnoj kvalifikaciji krivičnih dela. Urošević L.: Zajednica stvari, zajedničari, njihov medjusobni odnos i odnos prema trećim licima. Lucijanović M.: O potrebi autent. tumačenja, te izmjena i dopuna u Ulzd. Matijević I.: O zabranama na prinaldžnosti državnih službenika po njihovom pristanku i novi Ip. Tasić Dj.: Važnost zakonika izvornika pri tumačenju. Jovanović S.: Unapredjivanje sudija. — **Pravosudje 4:** Wodenberg: O pravosudju u Holandiji. Urošević L.: Zajednica stvari, zajedničari, njihov medjusobni odnos i odnos prema trećim licima. Lucijanović M.: Hipoteka na idealnom dijelu svlasnosti kao zapreka materijalne diobe nepokretnina. Subotić Dj.: Horinzontalna (etažna) svojina na zgradama u odnosu na sistem zemljišnih knjiga. Kadej E.: Uslovno ubaštjenje posle stupanja na snagu zak. o izvršenju i obezbedjenju. Filipčević S.: Parnična sposobnost, imenovanje auktora ili nedostatak legitimacije. Mišić D.: Preranom optužnicom ne može se uskratiti pravo istražnog sudije i veća, niti osujetiti povlastica optuženoga, iz § 108/II Kp. Budžet Ministarstva pravde u Narodnoj skupštini.

Razne vesti.

Pleiweiss Karel. Po daljšem bolehanju je umrl dne 18. maja t. l. v Ljubljani javni beležnik Karel Pleiweiss. Pokojnik je bil rojen dne 29. septembra 1864. v Kranju in je bil po starosti tedaj med najstarejšimi javnimi notarji v Sloveniji. Ko je dovršil na Dunaju pravniške študije, je vstopil najprej v službovanje pri sodiščih v Ljubljani. Že kot sodniški pripravnik (avskultant) je kazal tisto vne mo in predanost službenim poslom, ki ga je odlikovala pozneje v vsem življenju in ki je razširila glas o njem, da je sila vesten in natančen delavec. Sodniška služba se mu je zazdela vendar prenaporna, zato si je izbral za poklic javno beležništvo, izstopil iz sodniške prakse in delal kot koncipient v pisarnah takratnih znanih javnih notarjev Gogale in dr. Zupanca v Ljubljani ter dr. Poznika v Novem mestu. Za samostojnega javnega notarja je bil postavljen 17. julija 1898., prvo njegovo službeno mesto so bile Radeče. Služboval je še v Višnji gori, Novem mestu in od leta 1925. dalje v Ljubljani. Povsod si je pridobil tako s svojim delovanjem kakor s prijateljskim občevanjem najlepši ugled in prijateljev. Znano je, kako je neomajno veroval v tisto, kar je spoznal za dobro in pravo. Kot mlad pravnik se je oklenil tudi društva „Pravnika“ ob njega ustanovitvi in vztrajal pri društvu skoro petdeset let. Bil je tudi med prvimi, ki so se oglasili za zbiranje prispevkov za Babnikovo terminolo-